

РЕШЕНИЕ

№ 112

гр. С., 07.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, III ВТОРОИНСТАНЦИОНЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на седемнадесети юли
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Яника Т. Бозаджиева

Членове: Мариета Неделчева
Андон Г. Миталов

при участието на секретаря Д. Ик. Давидова
в присъствието на прокурора Ц. Б. И.
като разглежда докладваното от Яника Т. Бозаджиева Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20231800600250 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 327 и следващите от НПК.

Окръжен съд – С. е сезиран с жалба от адв. Е. Й., в качеството му на защитник на З. Г. С., подсъдим по НОХД №326/2022 г. по описа на РС-Е. П., по което подзащитният му е признат за виновен в извършването на престъпление по чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК и му е наложено наказание от една година „лишаване от свобода“, което следва да изтърпи при първоначален „общ режим“. В жалбата си адв. Й. сочи, че намира обжалваната присъда за явно несправедлива относно размера на наложеното на подзащитния му наказание, като иска въззивният съд да измени присъдата и да наложи на подс. С. по – леко по вид или размер наказание. Адв. Й. сочи, че в хода на досъдебното производство били събрани доказателства за наличието на близка интимна връзка между подсъдимия и пострадалата Р. Ж., която във времето била силно емоционална, като няколкократно същите са се разделяли и отново са подновявали отношенията си. Защитникът излага аргументи, че макар и извършено на публично място деянието от подзащитния му има своята предистория, а именно усложнените

взаимоотношения между подсъдимия и пострадалата. Твърди, че реакцията на подс. С. била предизвикана вследствие на отправените множество обиди и заплахи за саморазправа към него и семейството му от пострадалата Ж., което довело и до неговото емоционално избухване. С оглед на гореизложеното адв. Й. намира, че извършеното от подсъдимия не се отличава с голяма степен на обществена опасност на дееца, тъй като липсва пряк умисъл за извършване на престъплението. Намира, че определеното от първоинстанционния съд наказание „лишаване от свобода“ се явява несъразмерно тежко по отношение на деянието на подзащитния му. И това е така, тъй като ситуацията е възникнала между млади хора, който са по импулсивни и ограничени във волевите и интелектуалните задръжки, характерни за по-възрастни и улегнали личности. В депозираното допълнение към въззивната жалба, адв. Й. възразява срещу приетото от съда, че подзащитният му е личност с висока степен на обществена опасност спрямо която следва да се наложи по-тежко по вид и размер наказание. Адв. Й. излага становище, че съдът не е отчел смекчаващите вината на подс. С. обстоятелства, а именно младата му възраст, трудовата му ангажираност, перфектното му процесуално поведение, липсата на пряк умисъл или предумисъл за извършване на конкретното деяние, както и самопризнанията на подзащитния му.

С Присъда № 4/09.03.2022 г., постановена по НОХД № 326/2022 г. по описа на РС – Е. П., 5-ти състав е признал подсъдимия З. Г. С. за ВИНОВЕН в това, че: На 06.07.2022 г. в гр.Е. П., С. о., на ул.“А. К.“, в двора на филиал на СОУ „В. Л.“ – гр.Е. П., чрез нанасяне на удари с ръка в областта на лицето, е причинил на Р. Г. Ж. средна телесна повреда – счупване на челюст, изразяваща се в счупване на долната челюст в дясно, довело до трайно затруднение в дъвченето и говоренето за период по-голям от тридесет дни - престъпление по чл.129, ал.2, вр. ал.1 от НК, поради което на осн. чл.58А, ал.1 вр. чл.54 от НК вр. чл.373, ал.2 от НПК е наложил на подсъдимия наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година и шест месеца, като е намалил наказанието с 1/3 и е определил за изтърпяване наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година.

На осн. чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС първоинстанционният съд е определил наказанието да бъде изтърпяно от подс. С. при „общ“ режим. От така наложеното наказание е приспаднало на осн. чл.59, ал.1 и 2 от НК времето,

през което спрямо подс. С. е била изпълнявана мярка за неотклонение „задържане под стража“, както и времето по всяко друго задържане по НПК, ЗМВР или друг закон.

С присъдата РС – Е. П. е постановил на осн. чл.68, ал.1 от НК подс. З. С. да изтърпи наложеното му наказание по НОХД № 91/2022 г. на РС – Е. П. от шест месеца „лишаване от свобода“. Съдът е определил „общ режим“ на изтърпяване на приведеното в изпълнение наказание, като е приспаднал на осн. чл.59, ал.1 и 2 времето, през което спрямо подс. С. и била взета мярка за неотклонение „задържане под стража“ или друго задържане по НПК и ЗМВР.

Със съдебния акт на осн. чл.189, ал.3 от НПК подс. З. С. е осъден да заплати разноските по делото в общ размер от 383,40 (триста осемдесет и три лева и четиридесет стотинки) лева по сметка на ОД МВР – С., представляващи разноски в хода на досъдебното производство.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят на Софийска окръжна прокуратура – прокурор М., изразява становище, че постановената присъда е законосъобразна, правилна и обоснована, а наложеното наказание се явява справедливо, поради което моли съда да потвърди присъдата.

Защитникът – адв. Й., потвърждава своето становище за несправедливост на наложеното наказание, като в тази връзка се позовава на изтъкнатите в допълнението към въззивната жалба доводи. Намира, че правилната правна квалификация на извършеното от подзащитния му деяние се явява разпоредбата на чл.132 от НК, тъй като телесната повреда на пострадалата Р. Ж. е причинена в състояние на силно раздразнение от страна на извършителя, предизвикано от поредица от обидни реплики и квалификации от страна на пострадалата. С оглед на гореизложеното адв. Й. моли съдът да определи наказание „пробация“ по отношение на подсъдимия, като му наложи пробационни мерки по т.1 и т.2 на чл.42А, ал.2 от НК, които намира, че ще изиграят своята предупредителна и възпираща роля по отношение на подзащитния му.

Подсъдимият З. С. в последната си дума моли съда за изменение на наложеното му наказание от „лишаване от свобода“ в „пробация“.

Мнозинството от съдебния състав, след като провери изцяло правилността на обжалвания съдебен акт в пределите по чл. 314 НПК и във

връзка с доводите на страните, приема за установено следното:

Производството пред първоинстанционния съд е протекло по правилата на Глава двадесет и седма „Съкратено съдебно следствие в производството пред първата инстанция“ НПК. Подсъдимият е признал изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и се е съгласил да не се събират доказателства за тези факти, с което е била инициирана диференцираната процедура за разглеждане на наказателното дело по глава Двадесет и седма НПК – чл. 371, т. 2 НПК.

Първоинстанционният съд, след като е установил, че самопризнанието се подкрепя от събраните на досъдебното производство доказателства, е обявил по предвидения процесуален ред по чл. 372, ал. 4 НПК, че при постановяване на присъдата ще ползва самопризнанието, без да събира доказателства за фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт. Процесуалните действия на страните и на съда, свързани с проведеното съкратено съдебно следствие по реда на чл. 372, ал. 4, вр. чл. 371, т. 2 НПК, са извършени при стриктно съблюдаване на процесуалните правила и са надлежно документирани в съдебния протокол.

Съобразявайки разпоредбата на чл. 373, ал. 3 НПК, правилно първоинстанционният съд е приел за установени обстоятелствата, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, позовавайки се на направеното от подсъдимия самопризнание, което се подкрепя от доказателствата, събрани в досъдебното производство. Първоинстанционният съд с определение от 09.03.2023 г. е обявил, че при постановяване на присъда ще ползва самопризнанието на подсъдимия, без да събира повече доказателства по фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт

При съблюдаване на процесуалните правила за събиране и проверка на доказателствата в наказателното производство, първият съд е направил верни и обосновани от доказателствата по делото изводи по фактите, значими за правилното решаване на делото. Мнозинството от съдебният състав изцяло се съгласява с фактическите констатации на първия съд, които са доказателствено подкрепени и обосновани.

Мнозинството от съдебния състав намира, че от фактическа страна

по делото е установено следното:

Подсъдимият З. Г. С. е роден на . г. в гр. С., българин, български гражданин, със средно образование, неженен, осъждан, безработен, живущ в село Гара Е. П., обл. С., ул.“С.“ №, в., ет., ап., с ЕГН:*****.

През 2022 г. подс. С. имал интимна връзка със свид. Р. Г. Ж., която била на 15 години. Връзката им била емоционална и двамата често се карали. Родителите на свид. Ж. – А. Ж. и Г. Ж. били против връзката на дъщеря си с подс. С..

На 06.07.2022 г. свид. Ж. била заедно с баща си в гр.С.. Около 19,30 часа свид. Ж. докарал дъщеря си до гр. Е. П. като към 20,00 часа тя отишла в двора на филиал на СОУ „В. Л. – гр.Е. П.“ на ул.“А. К.“ в гр.Е. П., тъй като си уговорила среща с подс. С.. Двамата се срещнали и около 1 час обсъждали отношенията си и бъдещото на връзката си.

Преди това свид. Ж. си била уговорила среща и с приятелката си свид. П. Ц. на същото място в двора на филиала на СОУ „В. Л. – гр.Е. П.“. Около 21,00 часа свид. Ц. дошла на уговореното място и там заварилa свид. Ж. и подсъдимия. В присъствието на свид. Ц., свид. Ж. започнала да обижда подсъдимия, като го наричала „боклук“ и му казала, че е грешка в живота ѝ. Тогава подс. С. се приближил до свид. Ж. и започнал да я удря с ръце по лицето, като вследствие на ударите, главата на свид. Ж. се удряла в близката стена на училищната сграда. Свид. Ж. паднала на земята, а подс. С. започнал да я рита с крака в областта на бедрата. Свид. Ж. молила подсъдимия да спре да я удря, но въпреки това, когато се изправила на крака, той продължил да я удря с ръце по лицето и да я рита с крака.

След като подсъдимият спрял да я удря свидетелката седнала на стълбите до свид. Ц., като ѝ казала, че много я боли челюстта и главата. Свид. Ж. се обадила на майка си свид. А. Ж. по телефона и я помолила да я вземе от двора на училището. Свид. А. Ж. веднага се отзовала на обаждането, като откарала дъщеря си, придружена от свид. Ц., в УМБАЛСМ „П.“ – гр.С., където лекарите констатирали, че непълнолетното момиче има счупена долна челюст.

След като останал сам в училищния двор подс. С. отишъл при своята

приятелка свид. Д. И. и я помолил да каже в полицията, че същата вечер тя е ударила свид. Р. Ж.. Подсъдимият дори взел телефона на свид. И., от който изпратил няколко съобщения до свид. Р. Ж. с обидни думи.

По делото били изготвени две съдебно-медицински експертизи по отношение на нанесените на свид. Р. Ж. наранявания от подс. З. С.. От заключенията на съдебно-медицинските експертизи е видно че, на свид. Ж. са нанесени следните травматични увреждания: счупване на челюст, изразяваща се в счупване на долната челюст в дясно, довело до трайно затруднение в дъвченето и говоренето за период по-голям от тридесет дни, кръвонасядане, съчетано с травматичен отток и лицева асиметрия, вдясно, контузия на главата вдясно теменно и кръвонасядане на лявото бедро.

В съответствие с изискванията на чл. 305, ал. 3 НПК, първоинстанционният съд е посочил изчерпателно доказателствените средства, обосновали фактическите му констатации, и е изложил аргументирани съображения защо ги приема. Само за прецизност следва да бъде посочено, че изброените в съдебния акт на първоинстанционния съд процесуални документи като определения касаящи произнасянето на РС – Е. П. и ОС – С. по мярката за неотклонение на подс. С., саморъчно обяснение на подс. З. С., постановления за привличане в качеството на обвиняем и протокол за предявяване на разследването на обвиняем, не представляват писмени доказателства или писмени доказателствени средства съгласно нормите на НПК. Те са документи създадени за нуждите и в хода на разследването по делото и удостоверяват извършените действия по разследването от съответните компетентни органи. РС – Е. П. е анализирал събраните доказателствени източници, които напълно подкрепят самопризнанието на подсъдимия и обосновават несъмнено установената фактическа обстановка относно извършването на деянието и авторството му от подсъдимия. Доказателствените източници, въз основа на които първоинстанционният съд е направил своите изводи са показанията на разпитаните в досъдебното производство свидетели – Р. Г. Ж., П. Р. Ц. (л.45-46 от ДП – разпит пред съдия), Д. К. И. (л.49 от ДП и разпит пред съдия л.52-53 от ДП), А. Б. Ж. (л.56 от ДП) и Г. М. Ж. (л.57 от ДП). В съответствие със съдържанието на свидетелските показания, като потвърждават установената фактическа обстановка, са и писмените доказателства и доказателствени

средства от ДП: заповед за задържане на лице (л.26), протокол за обиск на лице (л.27), протокол за доброволно предаване от А. Ж. (л.58), амбулаторен лист, лист за преглед на пациент и допълнителен лист към лист за преглед на пациент (л.59-61), писмо от УМБАЛСМ „Н.И.П.“ ЕАД и медицински документи касаещи нанесените телесни увреждания на свид. Р. Ж. и приложено лечение (л.73-117), справка за съдимост на подс. З. С. (л.118 от ДП), както и заключението на двете съдебно-медицински експертизи. Така изброените доказателства установяват по несъмнен начин фактите, очертани в обстоятелствената част на обвинителния акт и признати от подсъдимото лице.

В заключение, мнозинството от въззивният състав не намира основания за критика към анализа на доказателствата, изложен в мотивите на проверяваната присъда. Същият почива на коректен прочит на доказателствените материали, като изложените съображения се споделят напълно като логични и надлежно подкрепени с правни аргументи по мнението на мнозинството на съдебния състав.

На следващо място мнозинството от съдебния състав намира, че при правилно установена фактическа обстановка, първоинстанционният съд правилно е приложил материалния закон и е достигнал до законосъобразни изводи досежно съставомерността на деянието, като е приел, че подсъдимият З. Г. С. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК.

В случая са осъществени всички елементи от обективна страна на престъплението по чл.129, ал.2 от НК от подс. С.. Несъмнено подсъдимият е нанесъл удари в областта на лицето на свид. Р. Ж., като с това ѝ е причинил счупване на долната челюст в дясно, което е довело до трайно затруднение на дъвченето. Медико-биологичните характеристики на увреждането сочат на причинена средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2 от НК.

Мнозинството от съдебния състав намира, че от субективна страна първоинстанционният съд правилно е приел, че подс. З. Г. С. е извършил деянието виновно, при условията на пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 НК - съзнавал е общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал тяхното настъпване. Подс. З. С. е осъществил деянието при условията на пряк умисъл, като същият

целенасочено нанесъл удари с ръце по лицето на 15-годишната Радослава Ж., което обективно обуславя съзнанието у него, че действията му са противоправни и общественонеопасни и че чрез тях желае да увреди телесната неприкосновеност на пострадалата. Освен това подсъдимият безспорно е целял настъпването на престъпния резултат, тъй като същият е млад мъж, който физически значително превъзхожда пострадалото 15-годишно момиче, а и след като то паднало на земята вследствие на нанесените ѝ удари от подсъдимия С. по лицето, същият продължил да ѝ нанася удари по тялото, като я ритал с крака в областта на бедрата. Едновременно с това той правилно се е ориентирал в обстановката, участвал е активно в конфликта и е изминал известен период от изказване на обидата „боклук“ спрямо него от свид. Р. Ж. до нанасяне на ударите от негова страна, което също води до извода за наличие на пряк умисъл у подсъдимия за причиняване на вредоносния резултат.

В компетентно изготвената и приета в хода на въззивното съдебно следствие комплексна съдебно-психиатрична и психиатрична експертиза вещите лица д-р Ц. Д. П. и Н. Г. И., са достигнали до заключението, че липсват обективни данни, които да дават основание да се приеме, че вследствие на отправената обидна реплика „боклук“ към подс. З. С., същият е бил в състояние на афект при извършване на деянието, за което е привлечен да отговаря. Ако се допусне, че подсъдимият е нанесъл на пострадалата удар вследствие на нейните обиди, в т.ч. и думата „боклук“, то действията му са били улеснени от силни негативни емоции на обида, възмущение, огорчение, гняв, но това не покрива критериите на физиологичен афект. Така от материалите по делото, а именно въз основа на свидетелските показания на свид. П. Ц. и свид. Д. И., както и от обясненията на подсъдимото лице, вещите лица са достигнали до извода, че в контекста на нарушените приятелски и интимни отношения емоциите изживяни от подсъдимия са нормалпсихологични. Така свид. Ц. сочи, че... *“Минаха се около 15 минути, докато се разправяха, З. беше спокоен и аз си мислех, че той ще я гушне и ще си тръгне, но той ѝ удари 4 шамара...”*. Следователно подсъдимият е имал достатъчно време, за да предприеме действия по овладяване на ситуацията. Вещите лица също са стигнали до извода, че няма данни за липса на спомен за преживяното или описани психопатологични прояви, т.е. няма данни за патологичен афект у подсъдимия. Причините, които са били обида „боклук“ и

псуване в конкретната ситуация, не могат да се охарактеризират като силна бурна реакция от страна на подсъдимия, а напротив в този вид взаимоотношения често и културно се използват псувни и обиди от този характер, още повече, че по делото са събрани данни, че свид. Ж. и подс. С. постоянно са се карали, разделяли и после събирали.

Вещите лица са категорични в своето заключение, че в данните по делото, не съществуват белези на физиологичен афект, който представлява състояние на силна емоционална възбуда, адекватна по сила на предизвикалия дразнител като афектна реакция. Физиологичният афект представлява силна и бурна емоция, която намалява в количествен план волевите задръжки и води до недооценено поведение по отношение на морала, социалния и правен ефект, като наличието на такъв не се установява от материалите по делото при подс. З. С. при извършване на деянието.

С оглед на така приетото заключение, както и след като взе в предвид събраните свидетелски показания, съдът намира за недоказана изложената версия от страна на подсъдимия и неговия защитник, че подсъдимият е извършил деянието вследствие на силно раздразнение, поради което и текстът на чл.132 от НК е неприложим в случая.

На следващо място мнозинството на съдебния състав намира, че първоинстанционният съд правилно е отмерил размера на наказанието, което е наложил на подс. С., а именно една година и шест месеца и след като е приложил разпоредбата на чл.58А от НК е постановил подсъдимият С. да изтърпи наказание от една година „лишаване от свобода“. За извършеното престъпление по чл. 129, ал.2 вр. ал.1 от НК се предвижда наказание лишаване от свобода от шест години, като РС – Е. П. е наложил при условията на чл. 373, ал. 2, вр. чл. 58А НК наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година. Така отмереното наказание е в съответствие със сравнително високата степен на обществена опасност както на деянието, така и на дееца.

За да определи наказание от една година и шест месеца (преди намаляването му с $\frac{1}{3}$ съобразно приложимата разпоредба), РС – Е. П. е отчел по-голяма част от обстоятелствата, индивидуализиращи наказанието на подсъдимия. В отговор на поддържаните пред въззивната инстанция възражения от адв. Й. за несправедливост на наказанието следва да се

отбележи, че не се открояват изключителни или многобройни обстоятелства, които да налагат изменение на присъдата в частта на наказанието и в този смисъл прилагането на разпоредбата на чл.55 от НК по отношение на подсъдимия вместо чл. 58А от НК. В депозираната от адв. Й. въззивна жалба се сочи, че първоинстанционният съд не е отчетел младата възраст на извършителя, трудовата му ангажираност, перфектното му процесуално поведение, липсата на пряк умисъл при реализиране на деянието и самопризнанието на подсъдимия. Действително първоинстанционният съд не е констатирал наличието на смекчаващи вината обстоятелства, а като такова мнозинството от съдебния състав намира, че може да се отчете младата възраст на извършителя. Същият към момента на извършване на деянието е навършил 21 г., като съдебната практика е единна в становището си, че младата възраст на извършителя е до 21 г. Като друго смекчаващо вината обстоятелство следва да бъде отчетено това, че подс. С. е нанесъл удари по лицето на пострадалата Ж. и след това я е ритал по краката в областта на бедрата, вследствие на отправени от нея обиди в това число и обидата „боклук“, които са породили у него силни негативни емоции на обида, възмущение, огорчение и гняв. Мнозинството от въззивния състав намира, че по отношение на сочената трудова ангажираност на подсъдимия липсват каквито и да било доказателства по делото, поради което съдът не следва да се позовава на същата като смекчаващо обстоятелство. Другото обстоятелство сочено от адв. Й. като смекчаващо вината на подзащитния му, а именно перфектното процесуално поведение на подсъдимия, мнозинството от съдебния състав намира, че в случая не представлява смекчаващо вината му. В хода на досъдебното производство подсъдимият е търпял мерки за неотклонение „задържане под стража“ и „домашен арест“ така, че неговото участие по делото е било осигурено чрез взетите мерки за неотклонение. Съдебното производство пред първоинстанционният съд е приключило в две заседания, тъй като подсъдимият и неговия защитник са избрали делото да протече по реда на съкратеното съдебно следствие. Изборът на диференцираната процедура изцяло зависи от волята на подсъдимия и защитника и така избраната защитна линия не следва да се тълкува като смекчаващо вината обстоятелство. На следващо място направеното самопризнание от подсъдимия С., също не следва да бъде отчитано като смекчаващо вината обстоятелство, тъй като не е спомогнало своевременно и

съществено за разкриване на престъпното посегателство и неговия извършител още в хода на досъдебното производство (т. 7 от Тълкувателно решение № 1 от 06.04.2009 г. по тълк. дело № 1/2008 г., ОСНК на ВКС). Разкриването на престъпното посегателство е извършено благодарение на ефективните действия на органите на властта и своевременното събиране на доказателства.

Отегчаващото отговорността на подсъдимия обстоятелство правилно е било установено от съда, а именно обремененото му съдебно минало. Към така посоченото от първоинстанционният съд обстоятелство могат да бъдат прибавени и други две, а именно причинените други телесни увреждания, извън счупената челюст, вследствие на нанесения побой на свид. Ж. от подс. С., изразяващи се в кръвонасядане съчетано с травматичен оток и лицева асиметрия вдясно, което увреждане е причинило на пострадалата временно разстройство на здравето неопасно за живота, както и контузия на главата вдясно теменно и кръвонасядане на лявото бедро външностранично, причинили на пострадалата болка и страдание. Другото отегчаващо вината обстоятелство, според становището на мнозинството на съдебния състав, е поведението на подсъдимия след извършване на деянието, а именно убеждаването от негова страна на свид. Д. И. да заяви пред органите на полицията, че тя е нанесла телесните увреждания на свид. Ж., като за тази цел дори изпратил няколко съобщения с обиди от телефона на свид. И. на свид. Ж..

Изложеното налага извода, че искането на защитника и на подс. З. С. за намаляване на наложеното наказание или неговата замяна с по-леко такова, се явява неоснователно. Определеното от първоинстанционния съд наказание не се явява несъразмерно тежко, каквото становище изразява защитникът, а напротив – размерът му е отмерен в съответствие с установеното по делото – лек превес на отегчаващите отговорността обстоятелства под средния размер на наказанието предвидено в закона, при липса на предпоставки за приложение чл. 55 НК. Мнозинството на съдебния състав счита, че така наложеното наказание би могло да постигне целите, заложи в разпоредбата на чл. 36 НК. Същото отговаря на задачите на специалната и генералната превенции и ще има своето поправително, превъзпитателно и превантивно-възпиращо въздействие, както спрямо подсъдимия, така и спрямо останалите

членове на обществото.

На следващо място правилно е бил определен първоначалният режим за изтърпяване на наказанието – общ, съобразно разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 3 ЗИНЗС.

При спазване нормата на чл.68, ал.1 от НК РС – Е. П. е постановил подс. 3. С. да изтърпи наложеното му наказание „лишаване от свобода“ за срок от шест месеца по НОХД №91/2022 г. по описа на РС – Е. П. с влязло в сила споразумение на 12.04.2022 г., тъй като подсъдимият е извършил деянието, предмет на настоящото производство, в определения в споразумението три годишен изпитателен срок.

Съдът правилно е приложил разпоредбата на чл.59, ал.1 и 2 от НПК като от така наложените наказания на подс. С. е приспаднал времето през което, същия е бил с мярка за неотклонение „задържане под стража“, както и времето на всяко друго задържане по НПК, ЗМВР и друг закон.

Видно от материалите по делото (протоколно определение от 20.10.2022 г. по НЧД № 271/2022 г. на РС – Е. П. – л.13-22 от ДП) по отношение на подс. 3. С. е била взета мярка за неотклонение домашен арест. Тази мярка е била в сила за времето от 25.10.2022 г. до 02.12.2022 г. като първоинстанционният съд не е отчел това обстоятелство и не е приспаднал на осн. чл.59, ал.1, т.2 от НПК от наложеното наказание „лишаване от свобода“ времето, през което подсъдимият е търпял мярка за неотклонение „домашен арест“. С оглед на гореизложеното присъдата следва да бъде изменена в частта касаеща приложението на чл.59, ал.1, т.2, като от наложеното наказание „лишаване от свобода“ бъде приспаднато време, през което подс. С. е бил с мярка за неотклонение „домашен арест“, за времето считано от 25.10.2022 г. до 02.12.2022 г. включително.

Правилна е присъдата и в частта за разноските, като първият съд на основание 189, ал. 3 НПК е осъдил подсъдимия да заплати по сметка ОД МВР – С. сумата от 383,40 /триста осемдесет и три лева и четиридесет стотинки/ лева – разноски, направени в хода на досъдебното производство.

При изложените съображения мнозинството на съдебния състав намира, че обжалваният съдебен акт следва да бъде потвърден като правилен, законосъобразен и обоснован и бъде изменен само в частта относно

приложението на чл.59, ал.1 от НК.

С оглед изхода на делото и потвърждаване на постановената присъда на осн. чл.189, ал.3 от НПК в тежест на подс. 3. С. следва да бъдат възложени и направените в хода на въззивното производство разноси за изготвянето на комплексната съдебно психологична и психиатрична експертиза в размер на 822 /осемстотин двадесет и два лева/ лева. Съдът следва да осъди подсъдимия да заплати направените разноси по сметка на Софийски окръжен съд.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 334, т. 3 вр. чл. 337 НПК, Софийският окръжен съд,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 4/09.03.2022 г., постановена по НОХД № 326/2022 г. по описа на РС – Е. П., пети наказателен състав, в частта по приложението на чл.59, ал.1, т.2 от НПК, като приспада от наложеното на подс. 3. Г. С. наказание „лишаване от свобода“, и времето през което същият е бил с мярка за неотклонение „домашен арест“, считано от 25.10.2022 г. до 02.12.2022 г. включително.

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 4/09.03.2022 г., постановена по НОХД № 326/2022 г. по описа на РС – Е. П., пети наказателен състав, в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА на осн. чл.189, ал.3 от НПК подсъдимия З. Г. С. да заплати в полза на държавата по сметка на ОС – С., направените във въззивното производство разноси в размер на 702 /седемстотин и два лева/ лева.

Решението е окончателно.

Решението е подписано с особено мнение от председателя на състава и докладчик по делото – съдия Яника Бозаджиева.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

